

32.

Ὅταν περὶ καὶ δὲν μιῶ, γὰ χαίρει ἡ καρδιά σου,
Τὸ κάμω γὰ τὴν γειτονιά, μὴ βγάλη τ' ὄνομά σου.

33.

Ἀγαπημένη τῶν πολλῶ, ἀγάπα με καὶ μέγα,
Μὴν ἀγαπᾷς πολλοὺς, πολλοὺς, καὶ χάσας με καὶ
μέγα.

34.

Συγχοροτεύουν οἱ καιροὶ ποῦ θὲ γ' ἀνταρῶθοῦμε,
Ποῦ θὲ γὰ σμίξουμε τὰ δυὸ γὰ παραπορεθοῦμε.

35.

Μικρὸς ἦμα ὅτ' αὐτὰ βάσανα, μικρὸς ἦμα ὅτ' αὐτὰ πάθη,
Μικρὸς τὴν ἐμπερδεύθηκα τὴν ἐδική σ' ἀγάπη.

36.

Τὶ ἄπορη ἔχεις καρδιά, καὶ γνώμην τοῦ σιδήρου,
Καὶ δὲν ἔμπορὸν τὰ λόγια μου σ' ἀγάπη γὰ σὲ
φέρουν;

37.

Θὰ φύγω, κόρη λιερή, καὶ ἔβγα εἰς τὸ δῶμα,
Νὰ μοῦ πηρ, σῦρε στὸ καλὸ, μὲ τὸ γλυκὺ σου στόμα.

38.

Κὶ ἂν σ' ἐρωτήσῃ ἡ μάνα σου, τί θέλεις ἄν' εἰς τὸ
δῶμα,
Τὸ σεντουζάκι ἔπλυνε καὶ ἔχασα τὴν βελόνα.

39.

Ἡ γόστα ὦραις δεκατρεῖς ἔμεινε ταῖς τρεῖς κοινοῦ-
μαι.
Ταῖς ἄλλαις τρεῖς ἐξυπνητὸς καὶ σένα ἐνθυμοῦμαι,

40.

Τὶ γὰ τὸ κάμω, γὰ τὸ λὶς πῶς ἀγαπᾷς ἐμένα,
Καὶ τῆς καρδιάς σου τὰ κλειδιά ἄλλοῦ γὰ χης δο-
μένα;

41.

Στὴν παραπάνω γειτονιά στέκ' ἕνα κυπαρίσσι,
Κὶ ἔχει καὶ στὴν ριζοῦλα του μιὰ κρυστάλλινα
βρύση.

42.

Ἀγάπη δὲν ἐκάτεχα, γιατί' ἔμουνε κοτέλι,
Τώρα τὴν ἐδοχίμασα, γλυκιά γαι σὰν τὸ μέλι.

43.

Θέλω τὸν οὐρανὸν χαρτί, τὴν θάλασσα μελάνη,
Γὰ γὰ σοῦ γράψω λιερή, ὅσα ὁ νοῦς μου βάρει.

44.

Εἶδα σε τὸ βράδυ, βράδυ, τώρα τὸν ἐσπεριδὸ,
Κὶ ἤτηρες τὸν νοῦν μου ὅλο, καὶ ὅλο μου τὸ λο-
γισμό.

45.

Χέρι μὲ χέρι πιάστερε, τρέμ' ἡ καρδιά μου, τρέ-
μαι,
Ὅσ' αὐτὸ ἀμπελόφυλλο, ποῦ σείουν οἱ ἀνέμοι.

46.

Στὸν οὐρανὸν θὲ γ' ἀγαθὸ εἰς τὸν κριτὴ τοῦ κόσμου,
Νὰ δῶ ἂν θὰ σὲ πάρω γῶματάχα μου καὶ γῶς μου

47.

Σοῦ στέλλω χαιρετίσματα μὲ τὸ χελιδονάκι,
Ποῦ γὰ στὸ δρόμο γρήγορο, καὶ εἶναι πιστὸ πουλάκι.

48.

Τὰ μάτια σου γαι λαμπυρὰ, λάμπ' ἡ περπατιδιὰ
σου,
Κὶ ὅλος οὗ κόσμος ἔλαμψεν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου.

49.

Τράβα μαχαῖρι βάρει μου, γὰ γλάνη ἡ καρδιά σου.
Καὶ πάρ' ἀπὸ τὸ αἷμα μου, βάρει τὰ μάγουλά σου.

50.

Ἀρεστεράζω, βγαίν' ἀχνὸς καὶ μέσα γέμ' ὁ πόθος,
Καὶ κείνον ποῦ μᾶς χώρισε γὰ μὴν τὸ εὖρ' ὁ χρόνος

51.

Ἐκείνον ποῦ μᾶς χώρισε εἰς καὶ μὲ πουλί μου,
Κομμάτια γὰ τὸν φέρουνε οἱ σκύλοι στὴν αὐλή μου.

52.

Δὲν τὸ Ἰτιζα, δὲν τὸ Ἰεγα, μήτε στὸν νοῦν μου
τόχα,
Ν' ἀφήσῃς τὸν βασιλικὸ γὰ πάρης τὴ μολόχα.

53.

Ὡς ποτε θὰ μὲ τυραντῇ, καὶ ὡς ποτε θὰ μὲ κρίνῃ,
Κὶ ὡς ποτε στὸ χεράκι σου γ' ἀκλώσω δὲν μ' ἀ-
γίταις;

54.

Ἀπόψε τὸ δα τ' ὄνειρο, πικρὸ, φαρμακεμένο,
Πῶς θὲ γὰ μὲ σκοτώσουνε γὰ σένα τὸν καμένο.

55.

Κὶ ὅταν θὰ μὲ περάσουνε ἀπὸ τὴν γειτονιά σου,
Ἐβγα κρυφὰ τῆς μάνας σου καὶ τράβα τὰ μαλλιά
σου,

(* Εἰπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

(* Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

* —ooo—

Α.

Εἰς μεγάλην καὶ γοτθικὴν οἰκίαν, κατ' ὅσον τῷ 1804
γοιὰ τις γνωστὴ καὶ ἀγαπωμένη ὑφ' ὅλης τῆς συνοι-
κίας ὠνομάζετο δὲ κυρία Λατοῖρ. Ἦτο γυνὴ ἄλλου
καιροῦ, οὐχὶ αὐλικὴ ἀλλ' ἐκ τῆς μεσαίας τάξεως,
πλουσία, εὐσεβὴς, εὐθυμὸς καὶ ἐλεήμων. Ἐξ ἡ δὲ βίον
μονήρη, καὶ μόνην ἐργασίαν εἶχε γὰ παίζει χαρτί
μὲ τοὺς γαίτονάς της καὶ γὰ κάμη ἐλεημοσύνην. Ἐ-
γύετο τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. καὶ ἐδείκνυε τὴν ἐν-
νάτην ἐξήρχετο μόνον διὰ γὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, καὶ ἐνίστα ἐπιστρέφουσα περιπατεῖ ὀλίγον εἰς
τὴν Βασιλικὴν πλατείαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶχε διατηρή-
σει τὰ ἥθη, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἐνδυμα τοῦ καιροῦ της,
ὀλίγον φροντίζουσα περὶ τῶν καθ' ἑμᾶς, ἀναγινώ-
σκουσα μᾶλλον τὸ ὠρολόγιον ἢ τὰς ἐφημερίδας, ἀ-

φίνουσα τὸν κόσμον νὰ βαδίζῃ ὅπως θέλει, καὶ σκοπομένη μόνον πῶς νὰ ἀποθάνῃ ἐν εἰρήνῃ.

Ἐπειδὴ ἦτο ὁμιλιτικὴ μάλιστα δὲ καὶ ὀλίγον πολύλογος, εἶχε πάντοτε, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἀφότου ἐχθρεύσει μίαν σύντροφον. Ἡ σύντροφος αὕτη ἦτις ποτὲ δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν, εἶχε καταντήσῃ ἀληθὴς φίλη της. Πάντοτε τὰς ἐδάπε τις ὁμοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν περίπατον καὶ πλησίον τῆς ἐστίας. Ἡ Κυρία Φωτεινὴ ἐκράτει τὰ κλειδιά τοῦ ὑπογείου, τῶν ἀποθηκῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ταμείου· ἦτο δὲ ὑψηλὴ καὶ ἰσχνὴ κόρη, ἀρβένωπὸς τὸ ἦθος, ὁμιλοῦσα μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων, πολλὰ ἡγεμονικὴ καὶ ὀπωσοῦν δύσθυμος. Ἡ δὲ Κ. Λατοῦρ, ἥτις δὲν ἦτον ὑψηλὴ, ἐκρεμάτο πολυλογοῦσα εἰς τὸν βραχίονα τῆς ἀσχημοῦ ἐκείνης νέας, τὴν ὠνόμαζε καλὴν της φίλην καὶ ἐσύρετο ἀπὸ αὐτὴν. Ἐδείκνυνεν εἰς αὐτὴν τυφλὴν πίστιν, καὶ εἰς τὴν διαθήκην της τῇ ἄρῃεν ἰκκιδὸν μέρος τῆς περιουσίας της· καὶ ἐπειδὴ ἡ Φωτεινὴ δὲν τὸ ἠγνόει, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἡγάπα τὴν κυρίαν της πλέον τοῦ ἑαυτοῦ της, καὶ ὠμῆλει περὶ αὐτῆς ἀνυψοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς οὐρανὸν καὶ στεναζοῦσα ἀπὸ εὐγνωμοσύνης.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Κ. Φωτεινὴ ἦτο ἡ ἀληθὴς οἰκοδέσποινα. Ἐνῶ ἡ Κ. Λατοῦρ ἐξηπλωμένη εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν της ἐπλεκεν, ἡ Φωτεινὴ, κρατοῦσα τὰ κλειδιά, διέβαινε μεγαλοπρεπῶς τοὺς διαδρόμους, ἐκτύπα τὰς θύρας, ἐπλήρωνε τοὺς ἐμπόρους, καὶ παρῳργίζε τοὺς ὑπηρετάς· ὅταν ἐφθάνεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ συνήρχοντο οἱ συνδαιτυμόνες, ἐφαίνετο μὲ συστολὴν φοροῦσα ἔνδυμα βαθύ τὸ χρῶμα καὶ κόσμιον, ἐχαιρέτα μὲ σεμνότητα, ἐστέκετο κατὰ μέρος καὶ ἐφαίνετο γνωρίζουσα τὴν θέσιν της. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν κινεῖς δὲν προσηύχετο εὐλαδέστερον αὐτῆς, καὶ δὲν ἐχαμήλωνε περισσότερο τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνίοτε ἡ Κ. Λατοῦρ, τῆς ὁποίας ἡ εὐλάβεια ἦτο εἰλικρινής, ἐκοιμᾶτο ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ἐκήρυττεν· ἀλλ' ἡ Φωτεινὴ τὴν ἐκέντα, καὶ ὁ ἱεροκήρυξ τῇ ἐγνώριζε διὰ τοῦτο χάριν. Ἡ Κ. Λατοῦρ εἶχεν ἐνοικιαστάς, πακτωτάς, καὶ ἄλλας ὑποθέσεις, ἡ δὲ Φωτεινὴ ἐξήλεγγε τοὺς λογαριασμούς αὐτῶν, καὶ ἦτο σπανία στρεφодίκις. Χάρις εἰς τὰς φροντίδας της δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἵχνος κόπωσης εἰς τὴν οἰκίαν· ὅλα ἦσαν καθαρὰ καὶ ἐν τάξει, τὰ πανικὰ ἦσαν λευκότετα, τὰ τραπεζομάνδουλα στιλπνότατα, καὶ τὰ ὀρολόγια χορδισμένα. Ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀναγκαῖα εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ἔμπορῇ νὰ μαλλώνῃ κατὰ τὴν ὀρεξίν της καὶ νὰ βασιλεύῃ ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ της.

Ἡ Κυρία Λατοῦρ δὲν ἠγνόει τὰς ἐλλείψεις τῆς καλῆς της φίλης, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της μόνον τὸ καλὸν διέκρινε, τὸ κακὸν δὲν τῇ ἐφαίνετο ποτὲ καθαρὸν καὶ τὸ ὑπέφερε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ. Ἡ συνήθεια ἄλλως· ἐ υπερίσχυε παρ' αὐτῇ πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἡ Κ. Φωτεινὴ τὴν ἐπυντρόφευσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπινον ὁμοῦ τὸ πρωὶ τὸν καφέν. Ὅταν ἡ προστατευομένη της ἐφώναζε παραπολὺ, ἡ Κ. Λατοῦρ ἄρῃεν τὸ πλεξιμὸν της, ἀνύψωνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρώτα μὲ τὴν μικρὰν καὶ λεπτὴν φωνήν της· — Τί τρέχει καλὴ μου; Ἀλλ' ἡ καλὴ της δὲν κατεδέχετο πάντοτε ν' ἀποκριθῇ,

ἢ, ἂν ἐδίδεν ἐξηγήσεις τὰς ἐδίδο μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ Κ. Λατοῦρ, ἐπανελάμβανε τὸ πλεξιμὸν της τερετίζουσα λεπτὰν ἤχον διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ περιπλέαν.

Μετὰ τῶσων ἐτῶν ἐμπιστοσύνην ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ Κ. Φωτεινὴ ἡπάτα ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πρώτην τὴν κυρίαν της, διότι ὅχι μόνον ἐβάλλε κατὰ μέρος ἀπὸ τὰ ἐξοδα τῶν ὁποίων εἶχε τὴν διαχείρησιν, ἀλλὰ καὶ οἰκειοποιεῖτο ἐκ προκαταβολῆς, ὡς περιεχόμενα εἰς τὴν διαθήκην, φορέματα, πανικὰ, καὶ ἀδάμαντας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀτιμωρησία ἐνθαρρύνει, εἶχε καταντήσῃ εἰς τὸ νὰ κλέψῃ καὶ λαμπρὸν ἀδάμαντινον κόσμημα, τὸ ὁποῖον καὶ μὲν ἡ Κ. Λατοῦρ δὲν ἐφόρει πλέον, ἐφύλαττεν ὅμως πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς ἐνθύμησιν τοῦ παρελθόντος κάλλους της. Ἡ Κ. Λατοῦρ μὴ θέλουσα νὰ ἐνέξῃ εἰς τὸ δικαστήριον γυναῖκα τὴν ὁποίαν εἶχε τόσον ἀγαπήσει, περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ τὴν διώξῃ, καὶ ἀπεποιήθη νὰ τὴν ἰδῇ διὰ τελευταίαν φορὰν· ἀλλ' εὗρέθη αἶφνης εἰς τόσον σκληρὰν μοναξίαν, ὥστε ἔχυσε δάκρυα πικρά. Μὲ ὅλην της τὴν εὐσέβειαν ἠναγκάσθη νὰ καταρασθῇ τὴν ἀσταςίαν τῶν ἐγκοσμίων, καὶ τὰς ἀνηλεεῖς δυστροφίας τῆς τύχης, ἥτις οὔτε τὴν γλυκεῖαν ἀπάτην δὲν σέβεται.

Καλὸς τις γείτων, ὀνομαζόμενος Δεπρέ ἐπεσκέφθη μίαν τῶν ἡμερῶν αὐτὴν διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, αὐτὴ δὲ ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν του.

— Τί θὰ γίνω τώρα; Δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω μόνη· ποῦ θὰ εὕρω νέαν φίλην; Ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχα ἕως τώρα μὲ ἦτον τόσον προσφιλὴς, καὶ τὴν εἶχα τόσον σπηνηθίσει, ὥστε ἂν καὶ μὲ ἀντίμειψε τόσον κακῶς, λυποῦμαι ὅτι δὲν τὴν ἔχω πλέον· ποῖος θὰ μ' ἐγγυηθῇ δι' ἄλλην; Τί ἐμπιστοσύνην θὰ ἔχω πλέον εἰς ξένην;

— Τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Δεπρέ, θὰ ἦτον μέγα, ἐὰν ψυχὴ ὁμοία τῆς ἐδικῆς σας τὴν ἔφερεν εἰς τὸ νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀρετῆς. Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πολλοὶ κακοὶ καὶ ὑποκριταί, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἄνθρωποι. Λάβετε ἄλλην σύντροφον, ὅχι μὲν μὲ ἀπροσεξίαν, ἀλλ' ὅχι καὶ μὲ πολλὴν αὐστηρότητα. Πρατήθητε μίαν φορὰν, διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀπατηθῆτε καὶ δευτέραν.

— Νομίζω ὅτι ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Λατοῦρ· ἀλλ' εἶμαι πολλὰ περίλυπος καὶ εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν γνωρίζω ψυχὴν εἰς τοὺς Παρισίους. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λάβωτε τινὰς πληροφορίας καὶ νὰ μὲ προμηθεύετε τιμὴν κόρην τὴν ὁποίαν θὰ καλομεταχειρισθῶ, καὶ ἥτις θὰ μὲ συνοδεύῃ τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

Ὁ Κ. Δεπρέ δὲν ἦτο οὔτε πολλὰ ζωηρὸς οὔτε πολλὰ κοινωνικὸς· καὶ ὅμως ὑπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν· ἡ δὲ Κ. Λατοῦρ ἔλαβε μετὰ τινὰς ἡμέρας νέαν σύντροφον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἐντός δύο μηνῶν ὅλην της τὴν φιλίαν, διότι ἦτο εὐπιστος ἄνθρωπος καὶ καλὴ. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας ἠναγκάσθη ν' ἀποβάλῃ καὶ αὐτὴν ὅχι ὡς ἀπότομον, ἀλλ' ὡς ὀλίγον τιμὴν. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ δευτέρα αἰτία λύπης πρὸς τὴν Κ. Λατοῦρ. Τότε θελήματα νὰ ἐκλέ-

ξη και τρίτην, ηρεύνησεν εἰς ὅλην τὴν γειτονίαν, ἐδημοσίευσεν τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπέτυχεν.

Ἀπελπισθεῖσα λοιπὸν ἐστηρίζετο εἰς βαθδίον καὶ μετέβαινε μόνη εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐλεγε δὲ ὅτι ἀπεράσισε νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς μόνῃ, καὶ ἐπροσπάθει νὰ φαίνεται εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ἦτο εὐθυμος. Ὅτε ὁμως ἀνέβαινε τὴν κλίμακα οἱ πόδες τῆς ἔτρεμον, διότι ἦτο ἐβδομήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν· τὸ ἐσπέραιον τὴν εὕρισκον πλησίον τῆς ἐστίας, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ μὲ κεφαλὴν νεύουσαν· διότι δὲν ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν μοναξίαν. Ἡ ἀσθενὴς κρᾶσις τῆς ἡλλοιωθῆ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἐμελαγχόλησε μικρὸν κατὰ μικρόν.

Ἐἶχεν ἓνα μόνον υἱὸν ὀνομαζόμενον Γάστονα, ὅστις πολλὰ νέος ἐνηγκαλίσθη τὰ στρατιωτικά. Ἐπειδὴ δὲ τότε εὕρισκετο ἀλλαχοῦ εἰς ὑπηρεσίαν, τῷ ἔγραψε, τῷ διηγήθη τὴν λύπην τῆς, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνδράμῃ εἰς τὴν στενοχωρίαν τῆς ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γάστον ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν μητέρα τοῦ ἐζήτησεν ἄδειαν· ἀλλ' ὁ τόπος ὅπου διέτριβεν ἦτο δυστυχῶς τὸ Στρασβούργον ὅπου, ὡς γνωστὸν, εὕρισκονται ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ μόνον βλέπει τις μελαγχροινὰς Γερμανίδας, ἐχούσας τὴν Γερμανικὴν ἀπάθειαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν Γαλλικὴν ζωηρότητα. Ὁ Γάστον εὐνοεῖτο ἀπὸ δύο ὠραίας ταμδακοπώλαινας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ. Καὶ ἐπροσπάθει μὲν νὰ τὰς καταπέσῃ, ἔδειξε μάλιστα ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς τοῦ, αὐταὶ ὁμως εἶπον τόσα καὶ τόσα ὥστε τὸν μετέπεισαν, καὶ ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἀναχώρησίν τοῦ.

Ἐν τούτῳ ἡ Κ. Λατοῦρ ἠσθένησε βαρέως. Εἶχε γεννηθῇ εἰς ἄκρον φαιδρὰ, καὶ διὰ τοῦτο τόσον πολὺ ἠσθάνετο τὴν λύπην, ὥστε καταβάλλετο. Οἱ ἱατροὶ ἠπόρουν τί νὰ πράξωσιν.

— Ἀφετέ με, ἔλεγε, θέλω ν' ἀποθάνω μόνη. Ἀφ' οὗ ὅλοι ὅσους ἡγάπων μὲ ἀφῆκαν, πρὸς τί νὰ διατηρήσω ζωὴν διὰ τὴν ὁποῖαν κάνεις δὲν ἐνδιαφέρεται.

Βαθεῖα λύπη ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν, συγχρόνως δὲ καὶ μεγίστη ἀταξία. Οἱ ὑπάρετοι βλέποντες τὴν κυρίαν τῶν ἐν τῷ τελειοῦσθαι, καὶ ἠξεύροντες ὅτι εἶχεν ἐτοιμὴν τὴν διαθήκην τῆς, ἤρχισαν νὰ τὴν παραμελῶσι. Τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦσαν τόσον καθαρὰ καὶ τόσον καλῶς ἠντρεπισμένα, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐπιπλά, ἦσαν πλήρη κονιορτοῦ.

— Ἀγαπητὴ μου Φωτεινὴ, ἀνέκραζεν ἡ Κ. Λατοῦρ, ποῦ εἶσαι; θὰ ἐδίωκες ἐὰν ἦσο ἐδῶ ὅλους αὐτούς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ἦτο πολλὰ ἀρρώστος, ἀνεσηκώθη αἰφνῆς, παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα καὶ ἔβαλε τὰς διόπτρας τῆς. Ἐκράτει δὲ ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν ἔφερον πρὸ ὀλίγου, καὶ τὴν ἠνοιξε μὲ μεγίστην προσοχήν. Ἀνω τῆς σελίδος ὑπῆρχεν ὠραία ζωγραφία παριστάνουσα τὸν ναὸν τῆς Φιλίας, καὶ βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεφλέγοντο δύο

καρδία. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο καθαρῶτατα γεγραμμένη, καὶ αἱ γραμμαὶ εὐθύταται· ἰδοὺ δὲ, ὡς ἔγγιστα τί περιεῖχε·

« Κυρία καὶ φιλότατη μου ἀνάδοχε! Λαμβάνω τὸν κάλαμον ἐξ ὀνόματος ὅλης τῆς οἰκογενείας, διότι ἐξ ὅλων μόνῃ ἐγὼ γνωρίζω γράψιμον, διὰ νὰ σὰς εὐχρηθῶ αἰσίον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος. Οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ ἀδελφοὶ μου σὰς στέλλουν τὴν ἰδίαν εὐχήν. Ἐμάθαμεν ὅτι εἴσθε ἀσθενής, καὶ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ σὰς διαφυλάξῃ, τὸ ὅποιον θὰ γίνῃ βεβαίως. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σὰς στείλω διὰ τῆς παρούσης ὀλίγα λουκάνικα.

» Καὶ μένω εὐσεβᾶστως

» ἡ βαπτιστικὴ καὶ δούλη σας

« MARGARITA PHELEE. »

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἡ Κ. Λατοῦρ τὴν ἔβαλεν ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν τῆς, καὶ καλέσασα τὸν Κ. Δεπρέ ὑπηγόρευσε τὴν ἀπάντησιν. Καὶ κάνεις μὲν εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἐγνώριζε τί ἔγραψεν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐστάλη ἡ ἀπάντησις ἡ ἀρρώστος ἐφάνη ἡσυχωτέρα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔγεινεν ὑπέρποτε φαιδρὰ καὶ ὑγιής.

Β'.

Ὁ Κ. Πιεδλὲ ἦτο ἀπὸ τὴν Βώσσην, ὅπου εἶχε ζήσει καὶ ὅπου ἐσκόπευε ν' ἀποθάνῃ· ἦτο δὲ γέρον καὶ τίμιος ἐνοικιαστὴς κτήματος ἀνήκοντος εἰς τὴν κυρίαν Λατοῦρ πλησίον τῆς πόλεως Chartres. Ποτὲ ἐπὶ ζωῆς τοῦ δὲν εἶχεν ἰδῆ οὔτε δάσος οὔτε βουνόν, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν ἐπαυλὴν τοῦ, εἰμὴ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὰ περὶχωρα, καὶ ἡ Βώσση, ὡς γνωστὸν, εἶναι πεδιάς. Εἶχεν ὁμως ἰδεῖ ἓνα ποταμὸν, ὅστις ἔρρεε πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ. Διὰ δὲ τὴν θάλασσαν ἐπίστευεν εἰς αὐτὴν ὅπως ἐπίστευε καὶ εἰς τὸν παράδεισον, δηλαδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ πρῶτον νὰ τὴν ἰδῇ· διὰ τοῦτο τρία μόνον πράγματα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον εἰκόνουν τὸν θαυμασμόν τοῦ· τὸ κωδονοστάσιον τῆς Chartres, ὠραία κόρη καὶ ὠραίος ἀγρός. Αἱ γνώσεις τοῦ περιωρίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ ἠξεύρῃ ὅτι τὸ θέρος εἶναι ζέστη, τὸν χειμῶνα ψυχρός, καθὼς καὶ ποῖα ἦτο ἡ τιμὴ τοῦ σίτου κατὰ τὴν τελευταίαν ἀγοράν. Ἀλλ' ὅταν περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ γεωργοὶ ἀναπαύονται, ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ καλημερίσῃ τοὺς σίτους τοῦ, θὰ ἔδλεπες χαίρων τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ τοὺς πλατεῖς ὤμους τοῦ. Ἐφαίνετο ὅτι οἱ στάχεις ἐκυματίζοντο εὐθυτενέστεροι καὶ πλέον ὑπερήφανοι ἢ τὸ σύνθημα, καὶ ὅτι τὸ ὕψος τοῦ ἀρότρου ἦτο στιλπνότερον. Τὰ παιδιὰ τῆς ἐπαύλεως τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐξηπλωμένα ὑπὸ τὴν σκιάν ἢ ἐγεύοντο, ἀπεκάλυπτον εὐσεβᾶστως τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ κατεβρόχθιζον μεγάλα τεμάχια ἄρτου καὶ τυρίου. Οἱ βόες ἀνεμνησκῶντο ἀταράχως, καὶ οἱ ἵπποι ἐγαυρίων ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου ὅστις ἐχάδευε τὴν βράχιν των.

— Ὁ τόπος μας εἶναι ἡ ἀποθήκη τῆς Γαλλίας, ἔλεγεν ἐνίοτε. Καὶ ἐκυπτε τὴν κεφαλὴν βαδίζων καὶ θαυμάζων τὴν καλλιέργειαν.

Ἡ Κ. Πιεδλέ, ἡ σύζυγός του, εἶχε γεννήσει ἑννέα τέκνα, ἐξ ὧν ὀκτώ ἦσαν ἄρρενα καὶ εἶχαν ἐξ σχεδὸν ποδῶν ὕψος. Τοιοῦτον ἦτο καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ἀνάστημα· ἡ δὲ μήτηρ εἶχεν ὕψος πέντε ποδῶν καὶ πέντε δακτύλων· ἦτο δὲ καὶ ἡ ὡραιότερα γυνὴ τοῦ χωρίου. Οἱ ὀκτὼ νέοι, δυνατοὶ ὡς ταῦροι, ὑπετάσσοντο ὡς δοῦλοι εἰς τὸν πατέρα των. Ἦσαν οὕτως εἰπεῖν οἱ πρῶτοι καὶ οἱ πλέον ζηλωταὶ τῶν ὑπηρετῶν του, καὶ ἑκαμνον ἀλληλοδιαδόχως ἔργα ἡνίοχου, γεωργοῦ καὶ λιχμιστοῦ. Ἐχαιρέ τις τῶνόντι βλέπων τὰ ὀκτὼ παλληκάρια μὲ χειρίδας ἀνασηκωμένους, μὲ δίκελλαν εἰς τὰς χεῖρας ἢ στρέφοντας μῦλον. Τὴν Κυριακὴν ὑπήγαινον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ οἱ ὀκτὼ ὁμοῦ προηγούμενου τοῦ πατρὸς των, καὶ τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἐργασίαν, ἐκάθηντο παρὰ τὴν μικρὰν τράπεζαν τοῦ μαγειρείου, τρώγοντες βόφημα καὶ συγκρούοντες τὰ μεγάλα μετάλλινα ποτήριά των.

Μεταξὺ τῆς οἰκογενείας ταύτης τῶν γιγάντων ἦλθεν εἰς τὴν κόσμον καὶ μικρὸν πλάσμα πλήρες ὕψους, τὸ ἔνατον λέγομεν τέκνον τῆς Κ. Πιεδλέ, ἡ Μαργαρίτα. Ἡ κεφαλὴ τῆς δὲν ἔφθανεν ἕως εἰς τὸν ἀγκῶνα τῶν ἀδελφῶν τῆς, καὶ ὅταν ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἐντοκαλίζετο, τὴν ἐστήκωνε πάντοτε ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὴν ἐθαλλεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ μικρὰ Μαργαρίτα δὲν ἦτο ἐτι δεκαεὶς ἐτῶν· εἶχε ῥίνα ἀνασηκωμένην, στόμα καλῶς ἐσχισμένον, μὲ καλοὺς ὀδόντας καὶ πάντοτε μειδιῶν, ὅψιν ἡλιοκαῆ, βραχίονας παχείς, σῶμα στρογγυλωπὸν, καὶ ἐν γένει ἦθος φαιδρότατον· διὰ τοῦτο ἐπροξένοι χαρὰν εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Καθημένη μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἔλαμπεν ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ μεταξὺ σταχυῶν.

— Δὲν ἔξεύρω, μὰ τὴν πίστιν μου! ἔλεγεν ὁ Πιεδλέ, τί ἔκαμεν ἡ γυναῖκά μου, καὶ μὲ ἔδωκε τοῦτο τὸ παιδίον· εἶνε χάρισμα τῆς θείας Προνοίας. Θὰ μὲ κάμῃ νὰ γελῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Ἡ Μαργαρίτα διεύθυνε τὰ τῆς οἰκίας, διότι ἡ μήτηρ τῆς, ἂν καὶ δυνατὴ ἀκόμη, ἀρῆκεν εἰς αὐτὴν τὴν φροντίδα, διὰ νὰ συνθίσῃ εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν οἰκονομίαν. Ἡ Μαργαρίτα ἔκρυπτε τὰ πανικὰ καὶ τὸ κρασίον, καὶ ἐπεριποιεῖτο τὰ σκεύη τῆς τραπέζης, τὰ ὁποῖα ὁμῶς δὲν κατεδέχετο νὰ πλύνῃ· ἠτοίμαζε τὴν τράπεζαν, ἐκέρνα τὸ κρασίον καὶ ἐτραγῶδει ἐν καιρῷ τῶν ὀπωρικῶν. Αἱ ὑπερέτιδες τὴν ὠνόμαζον Κυρίαν Μαργαρίταν. Ἦτο φρονίμη ὡς ἀγία. Δὲν λέγω ὅτι ἐστειροῦτο γυναικεῖας φιλαντίας, διότι ἦτο νὰ εὐμορφος καὶ κάρη τῆς Εὐας· ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νέος, ἔστω καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ χωρίου, νὰ τὴν ἐσφιγγε πολὺ δυνατὰ χορεύων, διότι δὲν θὰ ἔχαιρε παλλὴν ὥραν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ υἱὸς ἐνὸς ἐνοικιαστοῦ, φανεῖς ὀπισθοῦν τολμηρὸς πρὸς αὐτὴν ἐνῶ ἐχόρευεν, ἔφαγε γενναῖον ράπισμα.

Ὁ ἐφημέριος ἐτίμα μεγάλως τὴν Μαργαρίταν καὶ πάντοτε τὴν ἔφερεν ὡς παράδειγμα. Μίαν τῶν ἡμερῶν μάλιστα κηρύττων ἀπ' ἀμβωνος ἐπρότρεψε τοὺς ἀκροατὰς του νὰ τὴν μιμηθῶσιν. Ἡ Μαργαρίτα ἤξευρε νὰ ράπτῃ, καθὼς καὶ νὰ κεντᾷ· ὁ πατὴρ τῆς ἠθέλησε πρὸς τοῦτοὺς ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, μάλιστα δὲ καὶ νὰ ὀρθογραφῇ· ἐδιδάχθη δὲ καὶ

ὀλίγην γραμματικὴν καὶ γεωγραφίαν. Διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μαντεῖον τοῦ χωρίου· μόλις ἤνοιγε τὸ στόμα καὶ οἱ χωρικοὶ ἔχασκον. ἔλεγεν ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγυλὴ καὶ τὴν ἐπίστευον ἀμέσως. Τὴν Κυριακὴν ὅτε ἐχόρευε τὴν περικύκλοναν ἄλοι, καὶ ἐθαύμαζον τὰ βήματά τῆς, διότι εἶχε διδαχθῇ τὸν χορὸν ἀπὸ διδάσκαλον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ καὶ ἠγαπᾶτο καὶ ἐθαυμάζετο, πρᾶγμα οὐχὶ εὐκόλον.

Ὁ ἀναγνώστης ἔμαθεν ἤδη ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦτο βαπτιστικὴ τῆς κυρίας Λατοῦρ, καὶ ὅτι αὐτὴ εἶχε γράψῃ ἐπὶ καλοῦ χάρτου τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Διὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἥτις περιεῖχεν ὀλιγωτέρας τῶν δέκα γραμμῶν, ἡ Μαργαρίτα κατέτριψε πολὺν χρόνον καὶ ἐσκέφθη πολὺ, διότι δὲν ἦτο πολλὰ ἐξησκημένη εἰς τὸ γράφειν. Ὅπως δὲ ποτε ἡ Κ. Λατοῦρ, ἡ ὁποία ἠγάπα πολὺ τὴν Μαργαρίταν καὶ τὴν ἐγνώριζεν ὡς τιμωτάτην νέαν, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς διὰ νὰ τὴν ἔχῃ σύντροφόν τῆς.

Ὁ Κ. Πιεδλέ ἦτο μίαν ἑπέραν εἰς τὴν αὐλὴν του, καὶ παρῆται μὲ προσοχὴν νέον τροχὸν τὸν ὁποῖον εἶχε ἐάλει εἰς φορτηγὸν ἄμαξάν του. Ἡ Κ. Πιεδλέ, ἰσταμένη καὶ αὐτὴ ὑπὸ στέγασμα, ἐκράτει μὲ μεγίστην πυράγραν τὸ ρύγχος ταύρου διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κινηθῇ ἐνῶ ὁ ἵππιατρός τὸν ἐθεράπευεν. Οἱ ἐργάται ἐπεριπο οὐντο τοὺς ἵππους οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν βρύσιν. Τὰ ποίμνια ἐπανήρχοντο, καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀγέλη δαμάλεων διευθύνετο πρὸς τὴν μάνδραν· ἡ δὲ Μαργαρίτα, καθημένη ἐπὶ σωροῦ χόρτου, ἀνεγίνωσκε παλαιὸν φύλλον ἐφημερίδος, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε δανείσει ὁ ἐφημέριος. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐφάνη καὶ ὁ ἐφημέριος αὐτός, καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν Κ. Πιεδλέ τῷ ἔδωκεν ἐπιστολὴν τῆς Κ. Λατοῦρ. Οὗτος δὲ ἀνοίξας τὴν ἐπιστολὴν, μόλις ἀνέγνω τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ τόσον ἐταράχθη ὥστε ἐκάθισεν εἰς θρανίον. — Νὰ μὲ ζητῇ τὴν κόρην μου! ἀνέκραξε, τὴν μοναχὴν κόρην μου! τὴν καλὴν μου Μαργαρίταν.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ σύζυγός του ἔτρεξεν ἐντρομος· οἱ υἱοὶ τῆς, οἵτινες ἐπέστρεφον ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς, συνηθροίσθησαν περὶ τὸν πατέρα των, ἡ δὲ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη μακρὰν, μὴ τολμῶσα μήτε νὰ κινηθῇ, μήτε νὰ ὁμιλήσῃ. Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιφωνήσεις ὅλοι ἐσιώπησαν.

Τότε ὁ ἐφημέριος λαβὼν τὸν λόγον ἀπερίθμησεν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπέκτα ἡ Μαργαρίτα συναινοῦσα εἰς τὴν πρότασιν τῆς ἀναδόχου τῆς. Ἡ Κ. Λατοῦρ εἶχεν εὐεργετήσῃ πολλαχῶς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Πιεδλέ, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην συντρόφου κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς, ἀπετάθη πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ἀνθρώπους πιστοῦς· ἦτο δὲ βέβαιον ὅτι θὰ μεταχειρίζετο καλὰ τὴν βαπτιστικὴν τῆς, καὶ ὅτι θὰ ἐπρόντιζε διὰ τὸ μέλλον τῆς. Ὁ πατὴρ ἤκουσε τὸν ἐφημέριον σιωπῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐζήτησεν ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ πολλοὺς στεναγμοὺς καὶ πολλὰ δάκρυα, ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῇ ἡ Μαργαρίτα εἰς Πηρισίους. Ἡ μήτηρ ἦτο ἀπερηγόρητος

καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτον ἐντροπὴ νὰ γίνῃ ἡ θυγάτηρ τῆς ὑπηρετίς ἐνῷ ἐδύνατο νὰ ἐκλέξῃ τὸν ὠραιότερον καὶ πλουσιώτερον νέον τοῦ χωρίου. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς πρώτης φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς των δὲν κατώρθωσαν νὰ συμφωνήσωσιν, ἐφιλονεῖκουν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ μὲν συγκατετίθεντο, οἱ δὲ ὄχι· ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλοι ἦσαν συγχυσμένοι καὶ τεταραγμένοι εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ πατὴρ ἐνθυμεῖτο ὅτι ἐν καιρῷ δυστυχίας ἡ Κ. Δατοῦρ, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἐνοίκιον ἔστειλε μάλιστα εἰς αὐτὸν ἕνα σάκκον μὲ τάλληρα, εἶπε νὰ σιωπήσωσιν ὅλοι καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἡ κόρη του.

Ὅτε ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔξευξαν τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν Μαργαρίταν εἰς Chartres, ὅπου θὰ ἐπέβαινεν εἰς δημοσίαν ἄμαξαν. Ἐδωκαν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐν ἀφρονίᾳ· ἐμπροσθεν, ὀπισθεν καὶ ἄνωθεν τοῦ ὀχήματος ἦσαν πλῆθος κυτίων· διότι οἱ γονεῖς τῆς ἤθελον νὰ φανῇ ἡ κόρη των ἀξιοπρεπῶς εἰς Παρισίους. Ἡ Μαργαρίτα ἀπεχαιρέτισεν ὅλους, καὶ ἐνῷ ἤτοιμαζετο ν' ἀσπασθῇ τὴν πατέρα τῆς, ὁ ἐφημέριος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ὡμίλησε πατρικῶς περὶ τοῦ ταξειδίου, περὶ τῆς ζωῆς της καὶ περὶ τῶν κινδύνων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ εὕρισκετο. «Ἐχε πάντοτε τὴν αὐτὴν φρόνησιν, εἶπεν ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς περὶ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, διότι αὕτη εἶνε πολυτιμότερος θησαυρὸς· κάμε τὸ χρέος σου καὶ ὁ Θεὸς θάφροντίσῃ διὰ τὰ λοιπὰ.»

Ὁ Πιεδλὲ, εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ δὲν ἐνόησε καθαρὰ ὅλον τὸν λόγον τοῦ ἐφημερίου· ἐνπηκαλίσθη τὴν κόρην του, τὴν ἐφίλησε, τὴν ἀφῆκεν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐξανεφίλησεν· ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν δὲν τὸ κατώρθωσε.

— Φύλαξε καλὰ, κόρη μου, εἶπε τέλος πάντων, τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀγίου ἐφημερίου καὶ φρόντισε μὴ τὰς παραβῇ.

Ἡ Μαργαρίτα ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα καὶ ὁ ἵππος ἠτοιμαζέτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε ἠκούσθη τόσον δυνατὸς κλαυθμὸς ὥστε ὅλοι ἐστορέψαν. Καὶ στραφέντες παρετήρησαν μικρὸν παιδίον, δεκατεσσάρων σχεδὸν ἐτῶν τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον παρατηρήσει ἕως τότε. Τὸ παιδίον τοῦτο ὠνομάζετο Κωνσταντῆς, καὶ ἡ τέχνη του δὲν ἦτο πολλὰ εὐγενής, διότι ἐφύλαττε κούρκους. Ἠγάπα ὁμῶς περιπαθῶς τὴν Μαργαρίταν, ὄχι ἐρωτικῶς ἀλλὰ φιλικῶς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἠγάπα τὸ ταλαίωπρον αὐτὸ, καὶ πολλάκις τῷ εἶχε δώσει κεράσια καὶ σταφυλὴν διὰ νὰ μὴ φάγῃ ξηρὸν τὸν ἄρτον του. Καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο εὐφυὲς, ἡ Μαργαρίτα τὸ ἐδίδασκε τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα ἤξευρε· καὶ ὡς ἔχοντες καὶ οἱ δύο σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ ἐτελείονε τὸ μάθημα καὶ διδασκάλισσα καὶ μαθητὴς ἐπαιζον. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Κωνσταντῆς ἐφόρει σανδάλια τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δώσει ἡ Μαργαρίτα, λυπούμενη νὰ τὸν ἐλάτῃ περιπατοῦντα γυμνοπόδην· ἰστάμενος ὀρθῶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αὐλῆς μεταξὺ τῆς κουρκικῆς ἀγέλης του παρετῆρει τὰ σανδάλιά του, καὶ ἔχυνε τοῦ Πέτρου

τὰ δάκρυα. Ἡ Μαργαρίτα τῷ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της· αὐτὸς δὲ τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὴν φιλήσῃ· ἡ Μαργαρίτα τὴν ἀπέσυρε καταδρεγμένην. Ἀπεχαιράτισε καὶ τελευταῖον τὴν μητέρα της καὶ τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— 000 —

ΘΑΝΑΤΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΒΙΓΚΗ. — Μαθὼν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ὁ Α'. τὸν θάνατον τοῦ ἐν τῇ Αὐλῇ αὐτοῦ περιωνύμου ζωγράφου Λεονάρδου Βίγκη, ἐγένετο περίλυπος· ὅθεν οἱ περὶ αὐτὸν Αὐλικοὶ καὶ μεγιστάνες, θελοντες νὰ παρηγορήσωσιν αὐτὸν, τῷ ἔλεγον ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ θρηνῇ τὸν θάνατον ἀνδρὸς μικρᾶς καὶ ποταπῆς καταγωγῆς. Εὐγενεῖς καὶ πρίγκηπες, ἀπεκριθὼν ὁ νουνεχὴς βασιλεὺς, δημιουργῶ καθ' ἡμέραν ὄσους καὶ ἂν θέλω, ἀλλ' ἄλλον Λεονάρδον Βίγκην μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ πλάσῃ, αὐτὸς μάλιστα ὅστις δὲν πλάσσει τοιούτους ἀνδρας συνεχῶς.

ΟΙΝΟΣ EST EST. Παρὰ τὴν πόλιν Βιτέρβου κεῖται ὁ λόφος Montefiascone, ὅπου γίνεται ἀξιόλογος τις οἶνος γνωστὸς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν est, est, (ἐστι, ἐστι), ἣν, ὡς λέγουσιν, ἔλαβε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, ὅτε Γερμανὸς τις καταλύσας ἐν τινι ξενοδοχείῳ τοῦ Βιτέρβου, καὶ δοκιμάσας τὸν οἶνον αὐτὸν, τοσοῦτον κῆχαριστήθη, ὥστε ἅμα πίνων τὸ ποτήριον ἡρώτα λατινιστῇ, (ἀγνοῶν τὴν ἰταλικὴν) ἂν ὑπῆρχεν est, est; καὶ ἄλλος· ἠκολούθει δὲ πίνων κατὰ κόρον μέχρις οὗ ἀπεδίωσεν· τοῦτου ἕνεκα ὁ ὑπηρετὴς αὐτοῦ ἀνήγειρεν αὐτῷ μνημεῖον σωζόμενον ἔτι, καὶ φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιτύμβιον λατινικὴν ἐπιγραφὴν·

Est, est, est, per nimium est

Hic Jon. de Fug. Dominus meus mortuus est.

A. MCCCXIII.

ΓΕΩΦΑΓΟΙ. Οἱ Ὀτομάχοι (Otomaches), λαὸς βαρβαρὸς καὶ ἰχθυοφάγος τῆς Ἀμερικῆς, ὅστις κατοικεῖ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάτα καὶ Ἀποῦρε, μὴ δυνάμενοι ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς κατ' ἔτος μῆνας ἕνεκα τῆς πλημμύρας τῶν ποταμῶν νὰ προμηθευθῶσι τοὺς πρὸς τροφήν ἀναγκαζοῦντας ἰχθύς, τρώγουσιν εἶδος λιπαρᾶς γῆς χωρὶς ποτῶς νὰ βλαφθῇ ἡ υἡγία αὐτῶν. Καὶ ἄλλοι ὡσαύτως ἐκ τῶν βαρβάρων τῆς Ἀμερικῆς λαὸν μεταχειρίζονται τὴν γῆν πρὸς τροφήν, ὥστε δικαίως καλοῦνται γεωφάγοι.

I. ΔΕΚΙΓΔΑΛΛΑΣ.